

«Closer» του Patrick Marber από το Θέατρο ΕΝΑ

Ενα εξαιρετικό έργο ανακάλυψαν και παρουσίασαν στη σκηνή του Θεάτρου Ένα, η μεταφράστρια Ρέα Φραγκοφίνου και ο σκηνοθέτης Αντρέας Χριστοδουλίδης. Η ποιότητα της γραφής του Άγγλου συγγραφέα Patrick Marber εντυπωσιάζει. Η μεταμοντέρνα δραματολογία πάσχει από αμορφία ή, αν το θέσουμε αλλιώς, επιδιώκει την αμορφία, ίσως, ως αντίδραση στο φορμαλισμό των προηγούμενων δεκαετιών. Όπως στην εικαστική τέχνη η επικρατούσα για μεγάλο χρονικό διάστημα διάλυση της φόρμας εξαντλεί τα περιθώρια της αποδοχής, ή και απλώς του ενδιαφέροντος του θεατή, έτσι και στο θέατρο η επιστροφή του υγιούς φορμαλισμού θα μπορούσε να προτείνει διέξοδο από την αποπνικτική ατμόσφαιρα ρευστού ά-μορφου, ά-σχημου, α-όριστου περιεχομένου. Κάτω από την επιφάνεια του κειμένου του «Closer» υπάρχει καταπληκτικά γερή κατασκευή. Το πορτρέτο των τεσσάρων προσώπων είναι φτιαγμένο με γνώση θεατρικής ανατομίας, ο συνδυασμός των σκηνών - ψηφίδων δημιουργεί ένα περίτεχνο μωσαϊκό, με θέμα τον έρωτα και τη μοναξιά.

Βασίζομαι μόνο στην εμπειρία της παράστασης, αλλά μου φαίνεται πως ο συγγραφέας κάνει επίδειξη της τεχνικής της θεατρικής γραφής και πως η επιδεξιότητά του είναι αυτοσκοπός. Και αυτό είναι όμορφο σ' ό,τι αφορά το περιεχόμενο. Σκεφτόμουν πόση εξάσκηση (λογοτεχνική και κινηματογραφική, τηλεοπτική)

Μετάφραση: Ρέα Φραγκοφίνου

Σκηνοθεσία: Αντρέας Χριστοδουλίδης

Κοστούμια: Χαπέπ Τουλουμπτζιάν

Παίζουν: Νατάσα Μαρατάκη, Μαρίνος Ξενοφώντος,

Δημήτρης Κωνσταντίνου, Βενετία Χατζηνικολάου

έχουμε κάνει τελευταία, ως θεατές και καμιά πια τολμηρότητα και προκλητικότητα του περιγραφόμενου ερωτισμού «δεν μας πιάνει». Μάθαμε, επιτέλους, να μην αντιλαμβανόμαστε τον ερωτισμό ως θέμα, σαν κάτι εκτός κρίσεως και κριτηρίων, σαν κάτι, ο προσδιορισμός του οποίου εξοφλείται με επίθετα, όπως «τολμηρό» ή «προκλητικό». Τώρα πια, αισθάνομε ότι έχουμε την ικανότητα να εντάξουμε την ερωτική θεματολογία και το λεξιλόγιο στη «γενική ύλη» και να τα βλέπουμε και να τα κρίνουμε όπως όλα τα άλλα που αποτελούν αντικείμενο τέχνης. Πολύ καλή η παράσταση του Αντρέα Χριστοδουλίδη. Το ρυθμικό της σχέδιο ενδιαφέρον, οι σκηνές επιταχύνονται ή επιβραδύνονται αναλόγως, η διάθεση, το ύφος, αλλάζουν από σκηνή σε σκηνή δημιουργώντας στυλιστική ποικιλία, ή ένταση δεν είναι μονότονη, αλλάζει και αυτή.

Η υπόθεση ρέει αδιάκοπα, η σπονδυλωτή σύνδεση των σκηνών δεν δίνει γραμμική εξέλιξη, αλλά σχηματίζει ένα περίπλοκο διάγραμμα. Σπάνια τρεις στη σκη-

νή, τις περισσότερες φορές δύο, και ποτέ τέσσερις (εκτός από την τεχνητή συγχώνευση των δύο σκηνών σε μια με παράλληλους διαλόγους των δύο ζευγαριών), οι ηθοποιοί της παράστασης είναι ικανοί ν' ανταποκριθούν στις πιο αναβαθμισμένες, σε σύγκριση με τις πρόσφατες παραγωγές της κύριας σκηνής του Θεάτρου Ένα, απαιτήσεις του σκηνοθέτη. Οι απαιτήσεις αυτές ήταν σωστά δομημένες όσον αφορά στο βαθμό δυσκολίας και διαφοροποιημένες ανάλογα με τις δυνατότητες του καθενός από τους τέσσερις.

Πολλά μπόρεσε να κάνει η Νατάσα Μαρατάκη, που κερδίζει το θεατή από την πρώτη σκηνή, ο οποίος σταδιακά ανακαλύπτει τις δραματικές της ικανότητες.

Σωστή η σκηνική συμπεριφορά του Μαρίνου Ξενοφώντος, ο οποίος ανοίγει τον ήρωα όσο το θέλει ο Marber, διατηρώντας την εσωστρέφεια και τη μοναχικότητα του Νταν.

Η Βενετία Χατζηνικολάου και ο Δημήτρης Κωνσταντίνου παρουσιάζουν και οι δύο πιο ενδιαφέρουσες δουλειές στο «Closer» παρά στην πρώτη τους εμφάνιση στην κυπριακή σκηνή στα «Ανεμοδαρμένα ύψη». Γενικά στο Θέατρο Ένα ζει μια καλή χρονιά με τρεις από τις τέσσερις παραγωγές της σεζόν πολύ πετυχημένες.

